



III. negyedév

1. Szombat, 2013. július 6.

Miért gyengülnek az ébredések?

„Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; aki pedig elveszti az ő életét én értem, az megtartja azt.” (Lukács 9,24)

Elfogadható-e a gondolat, hogy a bizonyágtézés mindig spontán? Ha Jézus szeretetének legalább egy részét felfogtátok, vajon el tudjátok-e hallgatni? Vagy egészen természetessé válik számotokra, hogy beszéljete az embereknek az evangéliumi igazságokról? Hallgassátok meg a következő két mondatot a Jézushoz vezető út című könyvből: „Amikor Jézushoz jön valaki, az a vágy ébred szívében, hogy másokkal is tudassa, milyen becses barátot talált Jézusban” (Krisztus követése, 194). Ezt jegyezzétek meg. Amennyiben megismertétek és megértettétek az Evangélium igazságait, felébred szívetekben a vágy, hogy a Krisztusban megtalált barátról beszéljete az embereknek. A másik mondat így hangzik: „Az a keresztény, aki nem akarja Istentől nyert erőit felhasználni, nemcsak hogy nem növekszik Krisztus kegyelmében, hanem még a meglévő erőt is elveszíti” (Krisztus követése, 196).

E két gondolatot egymás mellé téve megértem, hogy: *Az Evangélium elfogadásának első, lelkes pillanatában lesz miről beszélnem. De ha nem mondom el, akkor még azt is elveszítem, amit megtaláltam.* Megállapítjuk, hogy lehetséges nem beszélni. A bizonyágtézésnek nem kell mindig spontánnak lennie. Ha a bizonyágtézés önműködő cselekedet lenne, akkor nem lenne fontos a gondolat, hogy *ha nem*

mondom el, amit tudok, akkor elveszítem. Így, habár a bizonyágtézés önműködően indult, az elvégzésének nem kell spontánnak lennie.

Ülhetünk a szobában, gondolkodhatunk az elolvasott evangéliumon és lelkesedhetünk érte egy ideig, de ha nem osszuk meg másokkal, akkor el is párolog a lelkesedésünk. Ha megpróbálnánk elrejtetni, akkor nagyobb sötétségben fejeznénk be, mint amilyenben az elején voltunk.

„Ha feladnánk az imádságos életet, világosságunkat homály véne körül, mert a világosságot azért kapjuk, hogy megosszuk másokkal. Minél inkább sugározzuk a fényt, világosságunk annál fényesebb lesz.” (Szemelvények, 131)

Akik részesültek a nagy ébredésben, de azt nem osztották meg másokkal, nemsokára megállapítják, hogy az ébredés hanyatlani kezd, és ismét visszatért a sötétség.

Tudjátok-e, mit jelent beszélni valakinek az evangéliumi igazságokról, és hogy milyen sokat jelent nektek Jézus? Csak akkor kerülhetünk mi magunk is közelebb Jézushoz, amikor megosztjuk másokkal az Ő szeretetét.

2. szombat, 2013. július 13.

Imádkozz, ha nincs is hozzá kedved

„De az Úrhoz kiáltának szorultságukban; sanyarúságukból megmenté őket.” (Zsolt 107,6)

Ha igaz az állítás, hogy a Krisztussal való közösség a keresztényi élet igazi alapja, és hogy az ima, az Istennel való beszélgetés meg e közösség vitális része, akkor nem nehéz megállapítani, hogy a sátán minden tőle telhetőt megtesz, hogy megakadályozzon bennünket az ima általi istenkeresésben. Egyik legeredményesebb csapdája mindig is a bűnre-csábítás volt. Állandóan elgáncsol bennünket, s akkor azt sugallja nekünk, hogy reménytelen a helyzetünk és nincs értelme keresnünk Istent. A sátán jobban örül az Istennel való kapcsolatunk megszakításának, mint másfajta vétkezéseinknek. Ha megértjük és elhisszük, hogy semmivel sem tudjuk beajánlani magunkat Istennél, meg hogy semmit sem tehetünk az üdvösségünkért és semmivel sem tudunk rászolgálni,

akkor az életünkben történő botlások és vétkezések ellenére is, hit által tovább fogjuk ápolni az Istennel való kapcsolatunkat. Így hangzik az ihletett tanács: „Éppen akkor, amikor érezzük, hogy vétkeztünk, s ezért nem tudunk imádkozni, itt a legfőbb ideje, hogy imádkozzunk. Lehet, hogy szégyenkezünk, és mélyen megalázottnak érezzük magunkat, mégis imádkoznunk és hinnünk kell.” (Krisztus követése, 102)

Az imában erő van. Csakis ima és Istennel való közösség által nyerhetünk erőt a sátán kísértéseinek elhárítására. Minél inkább megértjük az ima jelentőségét, annál többet fogunk imádkozni.

Azt az ígéretet kaptuk, hogy „egyetlen őszinte ima sem vész el. A mennyei kórus himnuszán át Isten meghallja a leggyengébbek jaját is. Ha csendes kamránkban kiöntjük szívünket, vagy az úton járva felfohászodunk, szavunk eljut a világegyetem Urához. Lehet, hogy emberi fül nem hallja imánkat, de nem vész bele a némaságba, és az élet zaja sem nyomja el. Semmi sem fojthatja el a lélek sóvárgását. Az utca lármáján és a tömegek kavargásán át eljut a menny trónusához. Istenhez szólunk, és Ő hallja imánkat” (Krisztus példázatai, 116).

3. szombat, 2013. július 20.

Azért, hogy tanulmányozzuk a Bibliát

„Mert amelyek régen megírtattak, a mi tanulságunkra írtattak meg: hogy békeséges tűrés által és az írásoknak vigasztalása által reménységünk legyen.” Róma 15,4.

Ez a szent Könyv kiállta a sátán támadásait, aki összefogott a gonosz emberekkel, hogy mindent, ami az isteni jellemet tükrözi, ködbe és sötétségbe burkolja. De az Úr megőrizte ezt a szent Könyvet csodás ereje által, úgy hogy még ma is az emberiség jó útikalauza, amely megmutatja neki a menny felé vezető utat. Az Ige a bűnös világ lakóinak útikönyve, amely hirdeti, hogy senki sem fog elveszni az úton, aki tanulmányozza és megfogadja a tanácsait.

Még sohasem volt annyira fontos, hogy Krisztus követői úgy tanulmányozzák a Bibliát, mint manapság. Csábító hatások vesznek körül bennünket, ezért kell tanácskoznunk Jézussal, a legjobb

Barátunkkal. Dávid zsoltárköltő mondja: „Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened” (Zsolt 119,11). Ó mennyien vétkeztek, mivel nem tanulmányozták imádsággal Isten Szavát, hogy megérthessék belőle milyen szörnyű a bűn, és megtanulhassanak neki ellenállni. És jött a kísértés, mely felkészületlenül találta őket, mert nem ismerték az ellenség csapdáit. Veszélyes időszakban élünk, s minél közelebb vagyunk a világtörténelem lezárásához, annál bizonytalanabb helyzetben lesznek azok, akik nem ismerték meg Isten Igéjét. Ami kirostálható, az ki is rostáltatik. Isten gyermekei az út legveszélyesebb szakaszához értek; az ellenség kivetette a hálót, és mindenhova csapdát állított. De az Úr vezetésével, felhasználva azt, amit kinyilatkoztatott számunkra az Igéjében, biztonságosan, botlások nélkül haladhatunk. Az Igében mennyei hang szól hozzánk.

Az Isten Szavára való figyelmezés jelenti az egyetlen biztonságot a gonosztól, amely veszedelembé viszi a világot.

4. szombat, 2013. július 27.

Ti vagytok az én tanúim

„Ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr.” (Ésaiás 43,10)

Hála Istennek az előnyért, hogy Isten tanúinak neveztetünk! Persze, csak ha valóban a tanúi vagyunk, de akkor beszélünk kell Róla, és fel kell magasztalnunk a barátaink előtt. Amikor azt látjuk, hogy hanyatlik a lelkesedés és a hitbuzgalom valamelyik barátunknál, segítsünk neki azzal, hogy bátorítjuk, imádkozunk vele és érte, hogy az Úr hú tanúja maradhasson.

Legyetek az Úr eszközei, akik által megszólítja a lelkeket. Ő majd emlékeztet benneteket az igazságokra, és akkor a Jézus szeretetével teljes szívetekből fogjátok hirdetni nekik az életfontosságú és jelentőségteljes szavakat. Egyszerűségetek és őszinteségetek a legmagasztosabb ékesszólásra fog hasonlítani, szavaitokat pedig a mennyei könyvekben úgy fogják beírni, mint helyén mondott ígéket, mert olyanok lesznek, mint „arany alma ezüst tányéron”. Isten a szavaitokat a mennyei befolyás gyógyító folyamává teszi, mely meggyőz és

vágyat ébreszt; imáitokhoz pedig Jézus hozzáadja az Ő közbenjárását, a bűnös számára Szentlelket kér, melyet kiáraszt a lélekre. Isten jelenlevő angyalai pedig örvendezni fognak a megtérő bűnös felett.

Ez a mindennél felemelőbb munka, és minden ügynél nagyobb ügy kell, hogy vonzza és munkába állítsa a lélek energiáját, mert ez azon lelkek megnyerésének ügye, akikért Krisztus meghalt. Legyen életetek alapvető és legfontosabb ügye. Tegyétek külön élethivatásokká. Munkálkodjatok együtt Krisztussal ebben a nagy és nemes ügyben, legyetek missziómunkások hazátokban és idegen országokban. Legyetek készségesek és felkészültek arra, hogy otthon és messzi tájakon dolgozzatok a lelkek megmentésén. Ő, vajha fiatalok és idősek alaposan megtérnének Istenhez, és vállalnák a kezük ügyében levő kötelezettségeket, és mindig az adott körülmények szerint munkálkodnának, akkor Isten munkatársaivá lehetnének! Ha ez megtörténne, akkor sokan mondanának hálát Annak, Aki elhívta őket a sötétségből az Ő csodálatos világosságába.

5. szombat, 2013. augusztus 3.

Engedelmesség – az utolsó, nagy küzdelem

„Aki ezt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság.” (1Ján 2,4)

Jézus az engedelmesség legnagyobb példája, s Ő ezt hittel valósította meg, az Atyától való függősége által; és minket is arra szólít, hogy mi is ugyanígy függjünk Tőle. Jézus példájából tudjuk a legjobban megérteni, hogy az engedelmesség hit által válik lehetővé. A megigazulásban nem lehet a példaképünk. Neki erre sohasem volt szüksége. De példaképünk a megszentelődésben és a gyakorlati kereszténységben, hisz teljes életében egy feljebbvaló hatalomban bízott.

A nagy küzdelem kezdetén a sátán azt hirdette, hogy Isten Törvényének nem lehet tökéletesen engedelmeskedni. Egész idő alatt ez volt a sátán nagy kihívása. Még azt is állította, hogy amikor a bűnös áthágja a Törvényt, akkor nem lehet neki megbocsátani. Kérlek

benneteket, sohase feledjétek el, ki állítja azt, hogy Isten Törvényét nem lehet tisztelni!

Amikor az ember áthágta a Törvényt, a sátán ujjongva örült neki. De Jézus – életével és halálával – megmutatta, hogy Isten igazságossága nem zárja ki a kegyelmet. Megmutatta, hogy a bűn megbocsátható, és hogy a Törvény teljességgel megtartható.

„Azért, mert a törvény megváltoztathatatlan volt; azért mert az emberek csak a törvény előírásainak való engedelmesség útján menekülhettek volna meg; azért emelték fel Jézust a keresztre. Az igazi eszközt, amellyel Krisztus megerősítette a törvényt, a sátán mégis a törvény elpusztítójaként ábrázolta. Itt tör ki az utolsó küzdelem Krisztus és a sátán között folyó nagy harcban.” (JÉ, 671) Egyházunkban is vannak olyan köztisztületben álló személyek, akik azt állítják, hogy mi nem tarthatjuk meg Isten Törvényét.

Engedelmesség vagy engedetlenség – ez egy olyan kérdés, amelyről az időknek végéig az egész világnak döntenie kell.

Ezért ez egy nagyon fontos kérdés, és nagyon is „adventista kérdés”. Ha nem értjük meg világosan, miért vagyunk adventisták, akkor végül mégis elveszünk.

Jézus eljött, hogy meghaljon értünk; de azért is, hogy példát mutasson nekünk abban, hogyan is kell élnünk. Így szólt: „az Atya, aki én bennem lakik, ő cselekszi e dolgokat” (Ján 14,10). Jézus annyira alávetette magát az Atya akaratának, hogy az Atya kinyilváníthatta magát Jézus életében. Jézus, aki Isten volt, emberként az Atya akaratától függve élt. Jézus példájából látjuk, hogy ha Tőle függünk, mi is engedelmes életet élhetünk.

6. szombat, 2013. augusztus 10.

A bűnbánat: ajándék

Jézus szereti, ha úgy jövünk elébe, amint vagyunk. A bűnbánat nem a mi dolgunk, és nem feltétele az elfogadásának.

Így olvassuk: „Éppen e tekintetben tévednek sokan, és ezért nem nyerik el azt a segítséget, amelyet Krisztus nekik adni kíván. Úgy

vélekednek, hogy addig nem jöhetnek Jézushoz, amíg bűnvallomást nem tettek” (Krisztus követése, 151). A bűnbánat ajándék. Akkor nyerjük el, amikor Krisztushoz jövünk.

A Jelenések 3,19-ben a laodiceai gyülekezetet arra figyelmeztetik, hogy legyen buzgó és térjen meg. Számunkra, akik a világtörténelemnek ebben az időszakában élünk, talán mint utolsó laodiceai hívők, életfontosságú, hogy megértsük a bűnbánat igazi természetét. Ez nem az erőteljes fáradozásaink eredménye, amikor megpróbáljuk önmagunkra kényszeríteni a bűneink miatti szomorúságot. Az ApCsel 5,31-ben olvassuk: Ezt az Isten fejedelemmé és megtartóvá emelte jobbjaival, hogy adjon az Izraelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát”. A bűnbánat semmivel sem kisebb isteni adomány, mint a megbocsátás és a megigazítás, viszont csak akkor tapasztalható meg, amikor azt a lélek elnyerte Krisztustól” (ISM 391). Ezért ha ma bűnbánatra vágyok, akkor térdere ereszkedek, imádkozom Istenhez, mert Ő örömmel ad jó adományokat a gyermekeinek. Figyeljétek meg a 2Kor 7,10 üzenetét: „Mert az Isten szerint való szomorúság üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez; a világ szerint való szomorúság pedig halált szerez”. Hol részesülhetünk az Isten szerint való szomorúságban? Istennél! Egyedül nem érhetjük el.

Meg kell értenünk, hogy miben kell a laodiceai gyülekezetnek megtérnie. Ez elsősorban nem az erkölcstelenség. Laodicea tiszta, erkölcsös gyülekezet. Külső jóságáról vált ismertté. De ennek ellenére a Megváltó az ajtó előtt áll és kopog; várja, hogy beengedjék. Amiből a laodiceai gyülekezetnek meg kell térnie az éppen az erkölcsössége: sok jó cselekedet, teljesen Jézus nélkül. Lehetséges, hogy Jézus még mindig a nagy gyülekezeteink és intézményeink előtt állva kopog és várja, hogy beengedjük?

Meg kell térnünk az olyan életből, melynek középpontjában minden más van, csak nem Krisztus. Vajon Krisztus központi helyet foglal el az otthonodban, a beszélgetéseidben? Vagy arra van szükséged, hogy eléje járuljál és bocsánatot kérsz, amiért Őt oly sokáig a szíved ajtaja előtt tartottad és hagytad, hogy hosszan kopogtasson?

Megszervezett test

„Mert amiképpen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképpen a Krisztus is.”

(1Kor 12,12)

El tudtok-e képzelni egy „széthúzó” testet? Mi történne, ha az agy, ahelyett, hogy megparancsolná a kéznek, hogy nyissa ki az ajtót, úgy döntene, hogy felhagy a működéssel? Az adott személy bizonyára megsérülne. Én hálás vagyok Istennek a jól működő testé. Az egyház számára is fontos, hogy jól szervezett legyen.

A test nem létezhet táplálék nélkül. A test melyik része táplálkozik? Csak a száj? Nem. Egy – testtől elkülönített – száj nem tud egyedül táplálkozni. Vajon a gyomor? Nem. A száj, a gyomor és a test minden része táplálkozik, egészen a sejtekig, amelyek a tápláló alkotóelemeket a véráramlatba továbbítják. Az egész test táplálkozik. Az egyház, mint test, ugyanezt teszi. A János evangéliumának 6. fejezete beszél nekünk erről. Mi az élet kenyérével és az életnek vizével táplálkozunk.

A test, lélegzés nélkül se tud élni. Itt ismét csak azt figyeljük meg, hogy az egész test lélegzik, és nem csak az orr meg a tüdő. Az ima a lélek lélegzése. Az egyház, mint test, amikor együtt van, együtt lélegzik az Istennel való közösség által. A táplálkozás és a lélegzés alapvető életfeltétel.

A testnek mozognia is kell. Az 1Tim 4,7-8 éppen erre vonatkozik. A mozgás, vagy testgyakorlás lelki értelemben az embertársainkért végzett munka és szolgálat.

Két okot hozhatunk fel arra, hogy miért járunk imaházba és gyűlünk egybe Krisztus testének többi tagjaival. Azért jövünk össze, hogy kapjunk meg azért, hogy adjunk. Ha ti elsősorban azért jöttök, hogy kapjatok, akkor meglátjátok, hogy könnyebb kimaradni, és sétálni egyet az erdőben. Valójában az adás jelenti a gyülekezésünk elsődleges célját. Bizonyos értelemben csak együttesen adhatunk, egyenként, ez a fajta adás, nem lenne elérhető a számunkra. Ugyan ki tudna egyedül misszionáriust küldeni egy távoli országba? De gondoljunk csak arra a több száz misszionáriusra, akit egyházunk küldött távoli helyekre.

Amikor elmegyünk a gyülekezetbe lelkileg táplálkozni, azaz kapni valamit, akkor a Krisztus testének többi tagjával való találkozás fontosságát is belátjuk. Lehetnek olyanok is köztük, akik talán éppen a Jerikó felé vezető úton tértek meg, akiknek szükségük van a támogatásunkra. A nagy Szamaritanus viszont ezt üzeni azoknak, akik hajlandók adni: „Gondoskodjatok róluk. S amikor visszatérek, én visszafizetem nektek”.

8. szombat, 2013. augusztus 24.

A Lélek megelevenít

„A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet.” (Ján 6,63.)

Csak Istennek Szentlelke keltheti életre szunnyadó képességeinket. Csak azokra töltetik ki a megígért Lélek, akik alázatosan állnak Isten előtt, és akik igényelik az Ő vezetését és kegyelmét. Ezt a megígért és hit által igényelt áldást követi a többi áldás. Krisztus kegyelmének gazdagsága szerint adja, s minden lélekre ki akarja árasztani a szerint, hogyan készült fel a befogadására.

Elvenni a Lelket azt jelenti: elfogadni a krisztusi életet. Csak azok tudják Krisztust a maga valóságában ábrázolni, akiket Isten ily módon tanított, akiknek szívében a Lélek munkálkodik és akiknek életében Krisztus élete lett nyilvánvalóvá.

Isten az embereket úgy fogadja el, ahogyan vannak, és ha átadják magukat, akkor szolgálatára neveli őket. Isten Lelke, ha lélekben befogadták, felébreszti a szunnyadó képességeket. A Szentlélek vezetése alatt a korlátlanul Istennek szentelt értelem harmonikusan fejlődik és erőt nyer az isteni elvárások megértéséhez és teljesítéséhez.

A gyenge, határozatlan jellem megváltozik: erős és szilárd lesz. Az állandóan Istenhez intézett imák által olyan szoros kapcsolat létesül Krisztus és a tanítványai között, hogy a keresztyén ember jelleme Jézuséhoz kezd hasonlítani. Életszemléletei világosak és messze tekintők lesznek. Értelme élesebbé, ítélőképessége kiegyensúlyozottabbá válik. Az igazság Napjának életadó erejétől újjáéled, hogy sok gyümölcsöt hozzon Isten dicsőségére.

A hívők egy akaraton lesznek, s akkor az Úr nagygyá teszi az Ő Szavát a Földön. Új városokba, falvakba és vidékekre sikerül majd bejutnunk; egyházunk „felkel és világosodik, mert eljött az ő világoossága és az Úr dicsősége rajta megláttatott”. Ha a Szentlélek lakozik bennünk, akkor Krisztust fogjuk felmagasztalni.

9. szombat, 2013. augusztus 31.

A szeretet legyen teljessé az életünkben

„A szeretet nem illeti gonosszal a felebarátot. Annak okáért a törvénynek betöltése a szeretet.” (Róma 13,10.)

Ó, hány emberből hiányzik a szeretet! Ó, vajha a szeretet kitörlné a szívükből a gyűlöletet, a versengést, az összetűzéseket és az elkeseredés gyökereit, amelyek sokakat megmérgezték. Jézus szeretetét sohasem tudjuk befogadni a szívünkbe és kiterjeszteni másokra, ha előzőleg nem szabadultunk meg az irigységtől, a gyűlölettől, a féltékenységtől és a gonosz kételyeinktől.

Sokan megcsalják önmagukat; mert a szeretet elve nem él a szívükben. Saját hiányosságaik és gyengeségeik felett szemet hunyhatnak; ám Istent nem csaphatják be. Reformra van szükség!

Az igazság ekéjének mély barázdát kell szántania a szívünkben; fel kell hasítania megszenyeteletlen természetünk talaját, hogy Krisztus szívünkbe palántálhassa az Ő Lelkét és az Ő szeretetét. Az idő gyorsan múlik és nemsokára minden cselekedetet megítélnek, melyet követően vagy a bűneinket vagy a nevünket fogják kitörölni az élet könyvéből.

A tiszta szeretet egyszerűen hat, de minden más viselkedési elvtől különbözik. Amikor földi indítékokkal és önző érdekekkel keveredik, többé nem lesz tiszta. Isten inkább azt veszi tekintetbe, hogy mekkora szeretettel munkálkodunk, mint azt, hogy mennyit munkálkodunk. A szeretet mennyei jellemvonás. Nem lakozhat a megtéretlen szívben. Ez a mennyei növény csak olyan szívben növekedhet, amelyet a legfőbb Úr ural. Ahol a szeretet él, ott meglátszódik az erő és az igazság. A szeretet nem tesz mást, csak jót. Akik szeretettel teljesek, azok megtermik a szentség gyümölcsét, végül meg elnyerik az örök életet.

Ugyanaz a Jézus, aki elrendelte, hogy az ószövetség uralkodó elve a szeretet legyen, azt is elrendelte, hogy az újszövetségi követői szívében is a szeretet legyen az uralkodó elv. A szeretet elvének alkalmazása az igazi megszentelődés.

10. szombat, 2013. szeptember 7.

Amikor minden új

„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtes az; a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden.“ (2Kor 5,17)

A Biblia tele van olyan emberek történetével, akik tetteikkel mutatták be a tényt, hogy az újjászületés után még mindig van megfutni való pálya, és csata, amelyet meg kell vívni. Még a jó emberek sem tudnak egy éjszaka alatt szentté válni. Egyesek azon idegeskednek, hogy ha ezt hangoztatjuk, akkor ajtót nyitunk a vétkezés előtt. De nézünk csak szembe a valósággal. Éppen azért van sok csalódott ember, mert nem nézett szembe a valósággal. A tanítványok három éven át vetélkedtek és vitakoztak, hogy melyikük a „nagyobb”. Tudták, hogy amit tesznek, nem helyes. Jézus utolsó jeruzsálemi útján, amikor a samáriabelik nem fogadták őket, tüzet akartak hozatni rájuk az égből. Jézusnak nem is az volt a célja, hogy teljesen „új” tanítványokkal dolgozzon. Helyt adott a növekvő, fejlődő keresztényeknek.

Mi is engedjünk nekik teret, de ne adjuk fel gyorsan a győzelmeiket, amelyeket Isten előrelátott a számunkra, és ne halasszuk őket öreg napjainkra. A 2Kor 5,17 nem az utunk végére vonatkozik, valamikor a jövőben.

A teljes és tökéletes igazság az, hogy ha saját erőnk helyett mindenkor Isten erejére támaszkodunk, teljes győzelmet arathatunk. Már most minden újjá lehet. De amikor a saját erőnkre támaszkodunk, mindig elesünk. Növekvő keresztényekként ingázunk az Isten erejére való támaszkodás és a saját erőnkre való támaszkodás között. Saját tapasztalatunkból tudjuk, hogy ez egy fájdalmas ingázás. A növekvő, sőt az éppen hogy újjászületett keresztény is tökéletes győzelmeiket arathat, mindaddig, amíg Isten erejére támaszkodva igyekszik

engedelmes lenni. Amikor a saját erejére támaszkodik, vereséget szenved.

11. szombat, 2013. szeptember 14.

Isten egyházának ismertetőjelei

„Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!” (Jelenések 14,12)

Mely egyház rendelkezik a bibliaversben említett, két ismertetőjellel? Ez nem olyan egyház, amely csak beszél az Isten Törvényéről, és hisz benne. Hanem olyan, amely meg is tartja. Ez az egyház nem véli csupán, hogy a Krisztusba vetett hit dicséretre méltó és fontos – hanem rendelkezik is Jézus hitével. Nem csak támaszkodik arra a tényre, hogy az egyházalapítók és a pionírok megtartották Isten minden parancsolatát és Jézus hitét. Az üdvözülteket szemlélve, akik által megnyilvánult Isten hatalmas tevékenkedése, mindkét jellegzetességet megfigyelhetitek. Nem várhatjátok Isten Lelkének hatalmas kitöltését és az egyszerű istenfélelem feléledését az olyan emberek között, akik hangsúlyozzák a Törvény megtartását, de nem ismerik Jézust, ahogy az olyan emberek között sem, akik nagy hangsúlyt fektetnek Jézus megismerésére, de nem ügyelnek a Törvényre. Mindkét jellemző egyaránt fontos.

Meghatározott idővel ezelőtt Isten közvetlen üzenetet intézett egyházunkhoz, melyben ismertette, miért fognak bizonyos egyének különös élményt keresni a megszentelődési, vagy összejöveteleken. Erről az *Evangelizálás* című könyv 451-452 oldalain olvashatunk: „Mint nép, mi (ellentétes) tévhitbe estünk. Elismerjük Isten Törvényének követelményeit, és azt mondjuk az embereknek, hogy kötelesek engedelmeskedni” (figyeljétek meg a szót: kötelesek), ellenben, „nincs meg bennünk az a bizalom és hit, amely által a lélek megnyugszik Krisztusban... A hit hiányában, sokaknak, akik tisztelni akarják Isten Törvényét, szinte se békéjük, se örömük nincs... Ők nem vetettek horgonyt Krisztusban. Sokuk élettapasztalat üres; olyasmire vágnak, mivel nem rendelkeznek. Ezért történik meg,

hogy elvonják őket a 'megszentelődési összejövetelek' és a pünkösdi találkozói, amelyen megérintik őket az Isten Törvényét taposó emberek érzései és szavai."

Mialatt Isten egyedeket vezet el ahhoz a ponthoz, hogy megtartsák „Isten parancsolatait és Jézus hitét”, a szándéka az, hogy az egyháza is elfogadja mind a kettőt. Amennyiben e két szükséges dolog közül bármelyiket elmulasztjátok, végül vereséget szenvedtek. Viszont azok, akik napról napra hittel keresik a Jézussal való kapcsolatot, akik állandóan az Ő vonzó személyét szemlélik, az Ő ábrázatára átváltozva és az engedelmességhez elvezetve, biztonságban vannak az egyre közeledő vihartól.

12. szombat, 2013. szeptember 21.

Egység - szeretetből

A tanítványok, pünkösöd előtt, önzők és becsvágyók voltak. A fiainak azon önző vágyától űzve, hogy a többi tanítványoktól előnyösebb helyzetbe jussanak, Jakab és János anyja arra kérte a Tanítót, hogy mindkét fia kiemelkedő helyet kapjon az ő közelgő földi országában.

„Monda néki: Mondd, hogy ez az én két fiam üljön a te országodban egyik jobb kezed felől, a másik bal kezed felől” (Máté 20, 21). E a kérése természetesen széthúzást, irigységet szított a tanítványok között. Nem voltak készek a Szentlélek erejének pünkösdi fogadására. Leginkább ezért kérte őket Jézus, hogy töltsenek tíz napot a felsőszerében, közös imában. A Szentlélek kitöltését ugyanis az egységnek kell megelőznie.

Mialatt imában Istent keresték, a Szentlélek keresztényi szeretettel kötötte össze a szíveiket. Lukács evangélista feljegyezte az Apostolok Cselekedetében: „Ezek mindnyájan egy szívvel-lélekkel foglalatosak valának az imádkozásban és a könyörgésben, az asszonyokkal és Máriával, Jézusnak anyjával, és az ő atyjafiaival együtt” (ApCsel 1,14). A 2,1-ben ismét ilyen jelentést olvasunk: „A pünkösöd napja eljött, mindnyájan egyakarattal együtt valának”. A tanítványok tíznapos tapasztalatáról szólva, a Prófétaság Lelke ezt mondja: „Figyeljünk föl

arra, hogy Isten csak azután töltötte ki lelkét, miután a tanítványok eljutottak a tökéletes egységre, amikor nem törekedtek tovább a legmagasabb posztra. Akaratukat egyesítették. Félretettek minden nézeteltérést. A Szentlélek kitöltése után is ugyanazt a bizonyágtételt halljuk róluk. Figyeljünk föl a szavakra: „A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy vala” (ApCsel 4,32). Annak Lelke éltette a hívők egész gyülekezetét, aki meghalt, hogy a bűnösök élhessenek”.

„A tanítványok nem maguknak kérték az áldást. A lelkekért érzett felelősség terhe nehezedett rájuk. El kellett juttatniuk az örömhírt a világnak végéig, s ezért igényelték az erő adományát, amit Jézus ígért. A Szentlélek kitöltése ekkor következett be, s egyetlen nap alatt ezrek tértek meg.” (8T, 20-21)

Ebben a tíznapos időszakban, a felsőszobában, a tanítványok megvallották apró egymásközi nézeteltéréseiket. Megbánták féltékenységüket és büszkeségüket. Szíveiket betöltötte a szeretet Krisztus iránt, aki életét adta értük, s aki ekkor már az Atya jobbán ülve végezte a megbékéltetés szolgálatát. A Krisztus iránti szeretetük előtt megadta magát minden begyvágyó és önző érdekük. A tanítványok felfedezték, hogy „a Krisztussal való egységük erősíti az egymással való egységüket. Ez az egység a világ előtt a legmeggyőzőbb bizonyítéka Krisztus kiválóságának, érdemének és hatalmának, hogy megváltsa az embert és megszabadítsa a bűntől” (EGW, SDA BC, V. kötet, 1148).

13. szombat, 2013. szeptember 28.

Nagy feladat és nagy ígéret

Az apostolokra bízott nagy feladat nagy ígérek kíséretében érkezett.

Jézus mondta: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.

Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket...”

(Máté 28,18-19.).

Utána még hozzá tette: „Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig”

(ApCsel 1,8). A nagy feladatot csak az Ő nagy erejével lehetett elvégezni. A tanítványoknak Krisztus ereje által kell bizonyosságot tenniük – nem saját erejük által. Az Ő Lelkével teljesen kell munkába indulniuk, az Ő Lelke által kell erőt venniük, az Ő Leléktől kell vezetettetniük. Csakis a Szentlélek jelenléte és ereje biztosítja számukra az eredményt.

„Mit eredményezett a Szentlélek pünkösdszónapi kiárasztása? A feltámadt Üdvözítőről szóló örömhír eljutott az akkor lakott világ legszélsőbb határáig és mialatt a tanítványok a megváltó kegyelem üzenetét hirdették, hatása alatt lelkek tértek meg. Mindenfelől özönlöttek a hívők a gyülekezetbe. A hűtlenek újból megtértek. A bűnösök egyesültek a hívőkkel és keresték a Drágagyöngyöt. Az evangélium sok elkeseredett ellenségéből, védelmezőjévé vált. A prófécia beteljesedett: „Olyan lesz köztük a legalábbival, mint Dávid; a Dávid háza pedig... mint az Úrnak angyala” (Zak. 12:8.). Minden keresztény felismerte testvérében az isteni szeretet és jóindulat megnyilvánulását. Egyetlen cél foglalkoztatta őket; egyetlen vágy minden mást háttérbe szorított; egyetlen igyekezetük az volt, hogy Krisztus jellemét nyilatkoztassák ki és országa építésén dolgozzanak.” (Az apostolok története, 33)

A Szentlélek ereje pünkösdkor töltetett ki rájuk, hogy képesítse őket az Evangélium világszerte való hirdetésére. A Szentlélek tette erőteljessé a tanítványok bizonyágtevését, melynek kifejezett eredményei voltak a megérintett szívek és a megváltozott életek. Csupán ezen a napon háromezer megtértet kereszteltek meg. Ez az evangéliumi előrehaladás nem szűnt meg, hanem még több ezren csatlakoztak az egyházhoz az ezt követő években.

Az ApCsel 4,4-ben olvassuk a jelentést: „Sokan pedig azok közül, kik hallgatták az igét, hívének; és lőn a férfiak száma mintegy ötezer”. Valamivel később az ApCsel 6,7-ben feljegyezték: „És az Isten igéje növekedék; és sokasodék nagyon a tanítványok száma Jeruzsálemben; és a papok közül is nagy sokan követték a hitet”. Az ApCsel 9,31 szerint az új gyülekezetek, amelyeket Júdeában, Galileában és Samáriában alapítottak, állandóan növekedtek. Az evangélium áthatolt a kulturális, a nemzeti és a nyelvi akadályokon. Péter csodálatos módon lett Kornéliushoz irányítva, hogy bizonyosságot tegyen a római

századosnak aki igazság után kutatott; Filep pedig egy tekintélyes etiópai főembernek magyarázta el a kereszt titkait.

A Bibliai könyv, amelyet Apostolok Cselekedeteinek nevezünk, joggal nevezhetnénk a Szentlélek Cselekedeteinek. De tudomásunk szerint ez a mű még nem zárult le. Az utolsó fejezeteit még nekünk kell lejegyeznünk. A Szentlélek még ma is ugyanaz, s az Ő ereje ma is a rendelkezésünkre áll. Szívünkben való munkálkodása által kell megtörténnie az első és legfontosabb változásnak – hogy a névnek, melyről neveztetünk, méltó viselői legyünk, és hogy utána majd az életünkkel is bizonyosságot tegyünk a mindenki számára felkínált kegyelemről.